

TORNAI JÓZSEF (1927) Budapest

TORNAI JÓZSEF

Az ördög káromló

Addig voltam legény,
míg lányok és illat
el nem hervasztotta
jövő-koszorúmat.

Szeretném asszonyom
gyöngyvirágnak tűzni
a mellemre büszkén,
azután jöhet a szívverésen túli.

Szívem talizmánja
százszor is megvédett
nyelvem csöndje ellen,
míg aztán sötét lett.

Sötétség, szabadság,
már hiába váltok
holnap el egymástól,
ki tollát forgatja,
nem fogja sem átok,

sem gonosz, sem gúnyos
kísértetek karma,
ma még halált-alszom,
s új kardom vág holnap

ragyogást, varázsost,
éltető koporsót,
föltámasztó hajót,
mint minden földön-botló
ördög káromlónak.

Csörgőkígyó-avar

Öreg fa nem szül gyümölcsöt,
 én is hiába égetem
 a fejem, agyamban
 egyetlen vers ünnepe
 sem töri föl a hétköznapok

üres burkát, be van zárva
 a hallgatásba minden elfelejtett
 emlékem is. Fogoly vagyok,
 lesek ki ablakomon s látom,
 az eső-keselyűk szárnyától,

hogyan vergődnek a fenyők, nyárfák
 a Vadgalamb-tisztáson,
 hol azelőtt a tüzet raktam,
 és a Nap keze korbácsolt.

Soha többé, soha többé
 nem altat kint a vadon,
 nem csodálhatom a telihold üdvözlését,
 sárgarigók sem ráznak föl
 zenekarukkal hajnalban a fák csúcsairól,

fácánkakasok sem álmodnak nekem alkonyatot,
 nem ereszkedek le a Dunába
 soha többé a sás, szittyó kapuin,
 nem szabadítom ki a sikló
 szájában jajongó kecskebékát,

ősz közeledtén sem hallgatom a zöld
 szélrohamokat, zivatar örült dühét
 a tipi vásznán, arra festett
 kitért szárnyú sast barátom keze,
 fiammal sem heverek a kis
 lángok táncán ámulva félmeztelenül
 éjszaka.

Hej, ilyen száradt izmokkal
 nem taposom már le-föl a homokos
 gyökér-ösvényeket.
 Erdők hitehagyottja vagyok.
 Jaj, krisztustövis-fák véres
 áldozata, míg az se leszek.
 Csörgőkígyó-avar fölöttem.